

SCHOOLWEDSTRIJDEN TE AMSTERDAM.

Op het IJsclubterrein te Amsterdam hebben er den 29en April l.l. schoolwedstrijden plaats gehad, uitgeschreven door den Amsterdamschen Bond voor Lichamelijke opvoeding, den Amsterdamschen Voetbalbond en den Amsterdamschen Korfbalbond. Zooals onze foto links doet zien, toonde ook Generaal Ophorst, de commandant van de stelling Amsterdam, zijn belangstelling. Op de foto rechts ziet men een mooien sprong maken.

BLOEMENWEDSTRIJD OP HET STRAND.

Prachtig weer begunstigde den wedstrijd in het leggen van hyacinten door schoolkinderen, op het Scheveningsche strand, welke de vorige week plaats had. Tegen half drie begaven de groepen schoolkinderen: jongens en meisjes, zich onder geleide van hun onderwijzers en onderwijzeressen, vlaggen der Haagsche en nationale kleuren met zich meevoerend, naar het strand, het gedeelte links van de Pier. Er was verbazend veel belangstelling op de Pier, langs de boulevards, en op het strand verdrong zich een talrijke menigte om de kleuters gade te slaan. Vooral zwanen, molens, kruiwagens en de Nederlandsche vlag waren geliefkoosde ontwerpen. Het damescomité, dat dit aardige plannetje ten bate van het Steuncomité had ontworpen, had met de collecte dan ook wel succes. *(foto's Hijmans)*

IN HET DONKERSTE UUR VAN DEN NACHT!

(Vervolg).

Hij beefde weer, toen hij het gelaat van den dooden knaap aanschouwde, hij beefde zoo hevig dat zijn hand het ledikant waarop zij rustte heen en weer deed schudden.

Dit wekte een slaper in de aangrenzende kamer en een oogenblik later bewoog zich het bleeke schijnsel van een nachtlampje door het vertrek.

De inbreker stak weer de hand in den zak, waar blijkbaar een revolver verborgen zat en keerde zich gereed tot zelfverdediging naar den binnentredende.

Het was een vrouw, klaarblijkelijk de moeder van den knaap die met doodelijk verschrikte oogen in het schelle licht van de electrische zaklantaarn staarde, hetwelk de inbreker vol op haar schijnen liet. De dame kon van den man bijna niets bespeuren, omdat het zwakke schijnsel van het lampje geheel in het sterke electrisch licht verloren ging. De vrouw was aan de genade van den bandiet overgegeven.

Hij stapte de kamer door met het voornemen de vrouw met een enkelen duw van zijn krachtigen arm terzijde te schuiven als zij hem in zijn poging om het huis te verlaten verhinderen wilde, doch iets in de gelaatstrekken van de jonge vrouw hield hem terug. Eenige seconden staarde hij haar aan; toen, in pijnlijk herkennen, deinsde hij terug, terwijl hij de lantaarn bijna vallen liet.

„Nellie!"

Zij kon zijn gelaatstrekken niet onderscheiden, doch zij herkende zijn stem.

„Robert!" hijgde zij.

Ze was moedig genoeg geweest, toen zij de kamer binnentrad, nu beefde zij echter als een espenblad.

Hij doofde zijn lantaarn en bij het flikkerend licht van den kandelaar, bevende in haar hand, keken zij elkander in nieuwsgierig verbazen aan.

„Je hebt het dus gehoord," zei ze eindelijk, „en daarom kom je hier; maar waarom op deze wijze?"

De man was voor haar een bruut geweest tijdens hun kortstondig huwelijksleven, en menigmaal had ze in doodsangst voor hem gesidderd; thans stond hij evenwel voor haar met neergebogen hoofd en zei niets.

„Kijk!" zei ze, zich naar het kinderledikantje begevende en de gordijnen terzijde schuivende, „Is hij niet schoon? Zie eens wat een heerlijke krullen. Hij stierf in mijn armen, Robert! Meermalen sprak hij over je en verwonderde er zich over dat je niet terugkwam. Hij dacht altijd aan je! Nog eenige minuten voor zijn dood vroeg hij naar „vadertje". Waarom ben je niet eerder gekomen? Zie je dit?"

Zij schoof de deken een weinig weg en daar in zijn gevouwen armen lag een zeemleeren pop.

„Herinner je je dit nog? Het was het laatste wat je hem gegeven hebt ..... Het was zijn liefste speeltuig! Iederen avond moest „Jim" met hem naar bed. Hij beminde het als een klein broertje, en daarom .... mocht ik hem er thans niet van berooven. Bovendien — het was een geschenk van jou, ... je laatste geschenk. Het deed de herinnering aan jou klaar en duidelijk in hem voortleven. Ik had dit noodig."

De man zei niets; het was hem onmogelijk een woord te uiten: zijn keel was als dichtgesnoerd en bevende van berouw en schaamte viel hij voor het ledikantje op de knieën.

„Maar waarom heb je niet gebeld! Je weet toch dat ik je *dit* niet geweigerd zou hebben! Jou ...." ze zweeg eensklaps, want het licht van den kandelaar viel op het eind van een inbrekerswerktuig dat uit zijn zak stak. Dit en de zaklantaarn deden haar opeens de vreeselijke waarheid begrijpen en die waarheid verpletterde haar.

„Wist je het niet?" vroeg zij langzaam

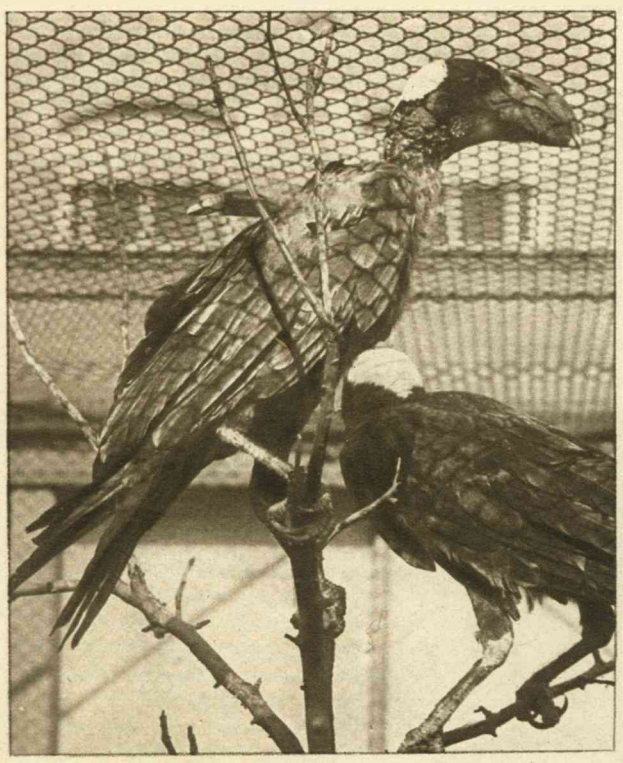
„Neen!" kreunde hij.

„Dus, het was louter toeval? Jij kwam hier om te stelen... te plunderen .... mij .... en .... hem?".

„Neen, neen! Bij God, neen!" schreeuwde hij uit. „Zoo'n .... zoo'n laaggezonken schurk ben ik nog niet! Ik wist dat niet! Ik zweer het! Ik dacht dat je uren ver weg was. Niet voordat ik je zag, van aangezicht tot aangezicht, wist ik het pas! Het was zuiver toeval!"

„Dan .... dan is er geen reden voor je om langer hier te blijven," kreet zij. „O, waarom kon mij dat niet gespaard blijven? Mijn lot was toch al bitter genoeg. Ter wille van hem woonde ik dan hier, dan daar, overal; maar het was immers hetzelfde. Jouw misdaden volgden ons!

(*Wordt vervolgd*).

EEN AANWINST VOOR DE ROTTERDAMSCHE DIERGAARDE.

De Rotterdamsche Diergaarde is in het bezit gekomen van een paar vogels die nog niet in een dierentuin voorkwamen, n.l. de witnek-raven, herkomstig uit Oost-Afrika, levend op minstens 1200 M. hoogte. Zij hebben een roofvogelsnavel van ongewone grootte.

HET NIEUWE PLEZIERVAARTUIG.

Op den Amstel te Amsterdam ziet men in den laatsten tijd een werkman zich op een waterfiets bewegen. De man heeft natuurlijk veel bekijks met zijn eigenaardig pleziervaartuig.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.